

Sygn. akt III KO 101/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

w sprawie **Z. W. B.**

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 1997 r., sygn. II AKa [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 11 maja 2016 r.,
wniosku skazanego o umorzenie postępowania,
na podstawie art. 206 § 2 k.k.w. w zw. z art. 51 k.k.w.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku skazanego Z. W. B. o umorzenie kosztów sądowych w sprawie o wznowienie postępowania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 marca 2016 r. Sąd Najwyższy oddalił wniosek obrońcy skazanego w zakresie trzech punktów, a odnośnie jednego punktu wniosku stwierdził brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 1997 r., sygn. II AKa [...] oraz obciążył skazanego kosztami sądowymi tego postępowania.

Pismem z dnia 30 marca 2016 r. skazany wniósł o umorzenie kosztów sądowych wskazując, że nie może ponosić konsekwencji źle sformułowanego wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę wyznaczonego z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Z. B. o umorzenie kosztów sądowych nie jest zasadny.

Wprowadzie art. 51 § 1 k.k.w., który stosowany jest odpowiednio do kosztów sądowych zgodnie z art. 206 § 2 k.k.w., stwarza możliwość ich umorzenia w całości lub w części, jednakże jedynie, gdy zaistnieją łącznie wymienione w tym przepisie przesłanki, co w niniejszej sprawie nie ma miejsca. Z akt sprawy wynika, że zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2015 r. wniosek obrońcy o zwolnienie skazanego od opłaty od wniosku o wznowienie postępowania nie został uwzględniony i skazany uiścił już kwotę 150 złotych tytułem opłaty (k. 50 i k. 59). Sąd Najwyższy rozpoznając wniosek skazanego o umorzenie kosztów nie jest natomiast uprawniony do oceny merytorycznej wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania, gdyż w tym zakresie zostało wydane prawomocne orzeczenie. Skazany natomiast w swoim piśmie nie przedstawił żadnych nowych argumentów, które wskazywałyby, że po wydaniu postanowienia przez Sąd Najwyższy w dniu 16 marca 2016 r. nastąpiła istotna zmiana jego sytuacji majątkowej, osobistej lub rodzinnej. Ocena stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych skazanego została już bowiem dokonana przez Sąd, który poprzez treść postanowienia dał wyraz przekonaniu, że skazany jest w stanie uiścić całość kosztów sądowych. Potwierdza to również pismo Dyrektora Zakładu Karnego w S. z dnia 15 kwietnia 2016 r., z którego wynika, że skazany jest zatrudniony odpłatnie oraz posiada wolne środki finansowe na koncie.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.